

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 736
פרשת שמות תשפ"ב

ר"ח	אחד השבת	כנסת שבת	הדלקת נרות
17:58	17:21	16:05	ירושלים
17:55	17:22	16:21	תל-אביב
17:54	17:20	16:12	חיפה
17:59	17:24	16:24	באר שבע

דבר ראש הישיבה

לצעוק

תמיד זה קורה • כבר נראה שהכל מסתדר סוף-סוף, ושוב מתרסקים • כך גם היה במצרים • איך יוצאים מזה • איך הצעקה פועלת ומה הקשר ליום הכיפורים

אותנו ממצרים זה רק הצעקות, שבכך העלו את המלכות - האמונה למעלה למעלה מכל העולמות.

עכשיו יום כיפור

ובהקשר לזה, יש שיחה בחיי מוהר"ן (שיחה תקס"ה) שהרבי ז"ל אמר לחזק כל אחד ואחד, אפילו אם נפל מאוד, אף על פי כן יחזק את עצמו ואל יתייאש לעולם, אלא תמיד ימשיך להתחזק, כי [למרות שפגם בתורה הקדושה ע"י חטאיו], גדולתו יתברך שגבה מאוד למעלה מהתורה, ושם יכול להיות מתוקן. התשובה יותר גבוהה מהתורה, כי התורה כנגד ו' קצוות - "זעיר אנפין", ולמעלה מזעיר אנפין זה "בינה" שהוא עולם התשובה, נמצא שבינה למעלה מהתורה. וכתב רבי נתן: "ושאלתי אותו איך זוכים לזה, והשיב: 'כולים לבוא לזה, ובלבד שלא יתייאשו עצמם מן הצעקה ותפילה ובקשה'".

העצה היעוצה היא רק לעסוק בצעקה תפילה ובקשה, כי תפילות ותחינות ובקשות מועילים תמיד, יהיה איך שיהיה. ודוע שרבינו ז"ל היה עומד בתפילה ובוכה במשך כמה שעות עד שנהיז סביבו שלוליות מים, וכן כשעשה הקפות בהושענא רבא גם בכה הרבה, וכשהלך לחר להתבודד יום שלם גם בכה המון עד שנהיז שלולית של דמעות. זה נקרא לעסוק בצעקה תפילה ותחינה.

ולמעשה הרבי אמר לרבי נתן שיעקר התשובה הוא זעקה וצעקה לה' יתברך, ולאורה מה התשובה בכך שצועק? למה הצעקה והזעקה לה' היא בעצמה חלק מהתיקון על החטאים?

אלא הוא אשר ביארנו בתחילה, שעל ידי הצעקה המלכות עולה למעלה מזעיר אנפין, והדבר הזה נעשה גם ביום הכיפורים וע"י כך זוכים בו לכפרה על העוונות ולתשובה, וכן על ידי הצעקה זוכים לאותה בחינה ואז מתכפרים העוונות. האדם צריך לצעוק לה' יתברך על גודל ריחוקו ממנו, ואזי הוא ממשיך על עצמו בחינת קדושת יום הכיפורים, והמלכות בחינת אמונה עולה למעלה מזעיר אנפין לשורשה הנמצא בבינה, אימא עילאה.

נמצאנו למדים מכך יסוד גדול, שתפילה הוא שורש התורה, אם אדם באמת מתפלל מעומקא דליבא יכול לזכות להגיע עד לשורש התורה, וע"י כך יזכה לתשובה ושיתהפך הכל לטובה, אם יהיה חזק מבלי לייאש את עצמו מהצעקה לעולם.

בכל עת שהאדם רוצה להתעורר ולהתחזק בעבודת ה' - מתגברות יותר המניעות, וכמו שהיה במצרים: כשהיצר הרע רואה שמגיע צדיק אמיתי בבחינת משה, ורוצה להוציא את היהודי מגלות נפשו, אזי הוא מתגרה ומתגבר יותר ויותר ומכביד עליו עול העולם הזה והתאוות והפרנסה, ואומר "נרפים הם נרפים על כן הם אומרים ולכה נזבחה", ומוסיף עליו בעיות קשות [כמו שפרעה ציוה שמאותו יום לא יביאו לעם תבן], עד שקשה עליו לזוז ממקומו ולשוב אל ה' יתברך. כל זה מתעורר דווקא שאדם מתחיל קצת להיגאל.

כל פעם מחדש

בימינו כל אחד עובר ממש שיעבוד מצרים, אם זה בפרנסה ואם זה בשאר דברים, וכאמור, בכל עת שנראה שהישועה והגאולה כבר מגיעה פתאום באה צרה חדשה. וכך רואים אצל פרעה גם בהמשך, שאפילו אחרי שה' הביא עליו עשר מכות והוכרח להוציא את ישראל ממצרים, שוב קיבץ כל חילותיו ורדף אחריהם. רבי נתן כותב על כך (הלכות שילוח הקן ד אות ו): "וכן עובר על כל אדם ובכל זמן, וכל אחד יכול להבין את זה לפי בחינתו וערכו מה שעוברים עליו כמה עליות וירידות וכמה וכמה פעמים, שכל זה נמשך מבחינה ה"ל בחינת גלות מצרים, כי עיקר הגלות הוא גלות הנפש, וכל הגליות מכונים בשם מצרים". כל הגליות זה גלות מצרים, וחלק מגלות מצרים היא זה גלות הנפש, שזה העניין שהיצר הרע בכל פעם מתגבר מחדש. כך היה עם פרעה כשה' הכביד את לבו, וכן מתנהג היצר הרע.

ורבי נתן מגלה לנו שכשמתגברים עלינו כל המניעות וכל הקשיים בעבודת ה' והמצב בכי-רע, העצה להינצל מכל זה היא הצעקה, וכלשונו: "ישראל עם קדוש תופסים אומנות אבותיהם בידיהם, ובכל פעם צועקים אל ה', ועל ידי זה מכניעים בכל פעם פרעה וחילותיו שהם הסטרא-אחרא וכינותיהם על ידי הצעקה", כי על ידי הצעקות אנו מעלים את ספירת המלכות, וכן במצרים עם ישראל על ידי הצעקות העלו את המלכות וזכו אחר כך לגאולה.

כי במצב כזה מה שנשאר לנו לעשות זה לעורר את בחינת יום הכיפורים, שאז עולה המלכות למעלה מזעיר אנפין, עד אימא עילאה, וניזונית שם ממקומות עליונים. זה יום הכיפורים, וזה גם עניין הצעקה. ולכן מה שהוציא

להזמנות:

02-6289761

052-7679638

ספרו החדש

של הרב' ח שמואל

שטרן שליט"א

שביל חדש

נפתח אל הלב

לדעת במה להשקיע

מדבר אפילו בינו לבין עצמו, שהלא גם הסוס אינו מדבר ואינו נחשב לבעל מעלה... אלא מי הנחשב שהגיע לדרגת "שתקן"? שתקן שותק בעת שנכון לשתוק. ומדבר רק מה שנכון וצריך לדבר.

למדנו שהבחור יכול להשקיע מאמצים רבים בכדי להתעלות בתקופה זו, אך מחוסר הדרכה ישקיע באפיקים שלא יועילו לו להתעלות ולהתקדם.

ספרים או מוניות

דוגמה נוספת להתעלות נכונה היא שמירת עיניים. הרה"ק ר' מענדל מפרימשלאן ז"ע היה אומר שכאשר היה רוצה להתענות לא היה מתחיל להתענות מהפה, אלא מהעיניים. עיקר גדול לחיים בקדושה וטהרה הוא שמירת העיניים, ככתוב בחז"ל (סוטה ת, א) אין היצר שולט אלא במה שענינו רואות, וכמו שכתב ה"ב"ת עין, כי ההפרש בין "נגע" - ל"ענג" הוא בעין: אם מרים את עיניו לה' בקדושה אזי "ענג", העין בתחלה, אבל אם משפיל אותן בהסתכלויות אסורות אזי נעשה "נגע", העין בסוף. עיקר חיות האדם הם בעיניים, על כן סומא חשוב כמת.

סיפור מצמרר נדפס בספר בדידי הוי עובדא (עמוד ס), ששאלו את הגאון המפורסם רבי אשר אריאלי שליט"א על סוד הצלחתו העצומה בשיעוריו היומיים, שכידוע שמים של השיעורים הנפלאים הולך מסוף העולם ועד סופו והאולם בו הוא מרצה שיעוריו מלא ודחוק עד אפס מקום, עד שגם בחדרים הסמוכים נדחקים לשמוע את שיעורו הנפלא שמועבר במערכת ההגברה. אחד ממקורביו פנה לרבו בשאלה: "רבינו, מהיכן זכית לכל זה, ששיעורך מתקבלים ורבים צמאים לשמוע דבר ה' אשר בפך?".

השיבו הרב אריאלי שליט"א: האמת אגיד ולא אכחד. גם אני בעיני תמהתי על כך, וחפשתי בעצמי מה היא סוד ההצלחה הגדולה הזו, עד שהחלטתי כי סיבת הדבר היא היות ובימי בחורותי כאשר למדתי בישיבה קיבלתי דמי כיס להוצאותי, ומדרך הבחורים בני-תורה לרכוש בהם ספרים ללימודם. אמנם אנוכי לא כן עשיתי, אלא השתמשתי עם מעות הכיס שלי להוצאת נסיעה במוניות כדי שלא אצטרך לנסוע באוטובוס הציבורי, כדי להנצל מראיות אסורות!

מדהים.

ה' יעזור שנזכה לאור הגדול, שלא נחמיץ את הזמן הנשגב, שנשמע היטב הכרוז יוצא מהר חורב ואומר "שובו בני ישראל לנחמנו!".

מי השובבי"ם הם תקופה של שישה שבועות שבהם קוראים את פרשיות שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו, משפטים; ובשנה מעוברת מוסיפים שני שבועות נוספים: תרומה ותצווה, ואז נקראים שבועות אלו בשם "שובבי"ם ת"ת".

המקור הקדום למויחדות של פרשיות השובבי"ם מצוי כבר בספר ב"הלכות ומנהגי רבנו שלום" רבו של המהרי"ל, ובדברי המאירי בחיבורו על התשובה שהזכיר שנוהגים להתענות בתקופה זו. האר"י הקדוש (שער המצוות פרשת שמות) גילה לנו שימים אלו מסוגלים מאוד להיטרה ולהתקדש מכל פגם ותיקון המידות, וכן האוהב ישראל ז"ע בפרשת ויחי (ד"ה ויקרא יעקב אל בניו) כתב: תיקנו קדמונינו ז"ל להתענות ולעשות תשובה בימי פרשיות השובבי"ם כידוע מספרים הקדושים. והנה, הגם שנתמעטו כעת כח הדורות בעוונותינו הרבים ואינם יכולים לעשות סיגופים ותעניות כראוי, עם כל זאת מי שנוגע יראת ה' בלבבו צריך להתאמן בכל יכולתו ולעשות תשובה, בפרט בימי פרשיות של שובבי"ם מסוגלים לכך.

נשארה לנו השאלה: מה עלינו לפעול ולעשות בימי השובבי"ם לזכות לקבלם בצורה טובה ונכונה? מה עלינו להקנות לנערים בחורי חמד בהדרכה לניצול ימי השובבי"ם לשיפור ומהפך רוחני?

הסוס השתקן

צריך להדריך את חניכינו שיידעו באיזה אופן לעבוד, שלא יטעו בדרך שאינה מגיע ליעד. כדוגמה, הרוצה לעבוד על קדושת הדיבור במשך ימי השובבי"ם, שהוא זמן נכון מאוד לעבוד על קדושת הדיבור, כידוע שהדיבור נקרא ברית הלשון, "ברית כרותה לשפתים". אם יעשה "תענית דיבור" לכל היום כמה פעמים במשך ימי השובבי"ם, הוא באמת דבר חשוב, אבל אחר שתסתיים תקופה זו ישאר האדם אותו אדם ועם אותו כח שליטה על דיבורו שהיה לו עד תקופה זו. הרי תכלית העבודה לאדם שעובד על קדושת הדיבור, שיזכה שדיבוריו יהיו בנויים רק ממילים הגורמות תענוג ונחת רוח להקב"ה, באופן שלא יכשל לדבר לשון הרע, ליצנות, רכילות, גיבול פה, שקר, חנופה, דברי קטטה או מריבה. תענית הדיבור לא מטפלת כל כך בנושאים אלו.

אמר פעם האדמו"ר בעל האמרי חיים מוויזניץ צוק"ל על עצמו שהוא שתקן גדול, והמשיך לומר: "הלא אני מדבר כל הזמן, והרי הגדרות סותרות זו את זו?" והסביר: "שתקן" אינו מי שאינו מדבר בציבור או לא

הופיע! גליון חודש טבת

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר
מתאים לכל בני המשפחה

מנוי זמין

28 ש' לחודש בלבד!

מסלול 2

3 חודשים ראשונים ב-99 ש' בלבד!

מסלול 1

חודש ראשון ב-1 ש' בלבד!

מיוחד למצטרפים כעת:

02-623-1218

מוקד מנויים:

ניצוצות

כסף בצבעים אחרים

המשביר לכל עם הארץ, בעל-הצדקה הגדול שכלכל את אחיו ובית אביו לאורך שנים ארוכות, ואף נקרא לדורות "יוסף הצדיק" - כמאמר הכתוב (תהלים לז, כא) "וצדיק חונן ונותן".

לאחר שבכוחו של יוסף הצליחו היהודים להכניע את כל הדמיונות שגורמים לנו לסבור שכסף הוא אליל, נצטוו להוציא את כל הכסף מהגויים ולהביא אותם ליהודים. כי שכסף זהב נמצא אצל יהודי הוא מאיר בצבעים אחרים לגמרי. חילוץ הממון מהמצרים אינו משהו נספח ליציאת מצרים, העלאת הכסף מהמצרים היא עצמה שיברה את כוחם, ואז הם הצליחו לצאת "ברכוש גדול", על ידי הרכוש הגדול...

מעניין מאד שמשו רבינו דוקא לא התעסק בזה. כולם הלכו לשאול כסף זהב מהמצריים, ובמיוחד לאחר שהסבירו להם שבכך הם שוברים את הקליפות של הדמיונות, מקדשים את הכסף ומעלים אותו למקומו הראוי, אבל משה רבינו עזב הכל וחיפש את ארונו של יוסף. מה קרה?

אם יש לך ראש טוב כבר קלטת. זה כבר נאמר לנו בתחילה, שיוסף הצדיק היה פילנתרופ גדול לעניים הגונים. כשמשו שמע שהיהודים צריכים להעלות את הכסף מהמצריים, הדבר הראשון שהוא עשה זה להתעסק בבחינת יוסף הצדיק, שהצדקה היא עיקר ההצלחה בעניין הרמת הכסף לקדושה והוצאתה מהדמיונות.

ולמעשה. התורה צייתה עלינו לזכור את יציאת מצרים כל החיים, ועוד יותר: לפי החסידות אדם באמת יוצא ממצרים הרבה פעמים במהלך חייו. איך אני יוצא מהדמיונות של הכסף? איך שיצאו אבותיך לפני 3334 שנים: כל הזמן שאתה עובד ומשתדל להשיג כסף, תחשוב שאתה רק רוצה לגלות את גדולת ה', שזה נעשה על ידי הצדקה, וכך כל הכסף יהיה כסף מאיר וקדוש כמו שאתה באמת רוצה.

(עפ"י ליקוטי הלכות הל' ע"ג א אות ד)

ל העת מטרידה אותי שאלה: הייתי מחזיק מעמד במצרים?

אנשים שעוד הכרנו סיפרו על מקסימום שש שנים במחנות המוות הנאציים. מוכרח שזה ביכולת אנושית, למרות שזה נראה ממש על-אנושי. האם אדם מסוגל לסבול במשך מאה שנים רצח תינוקות המוני וממוסד, תחיבת הבנים הכהנה לציקות הבטון, כשברקע התעללות סדיסטית ובלתי-פוסקת, ולהמשיך לרצות לחיות? יכול להיות?

אין לי תשובה.

ומה שבטוח, שגם אם יש כאלו שמסוגלים להשאר בשפיות, אין אף אחד שמעלה על דעתו לעשות זאת לעצמו.

ואלו שרואים עומק רואים אותו כשאנו רוצים אחרי הכסף ומתפלצים מתימהו. אדם ממרר את חייו ומשעבד את עצמו לרצונו כדי לקבל משכורת שמנה, בונה לעצמו את פיתום ורעמסס שלו במשכנתא לא-נורמלית כדי לנקר לכולם את העיניים, ובמקרה היותר טוב - כדי להרגיש טוב עם עצמו שאינו סתם קבצן, הוא בעל בעמיו עם דירה ארבעה חדרים + מרפסת...

הם ממש מרחמים עלינו, אבל אנחנו תקועים בתוך הקליפה הזאת של הדמיונות שמבלבלים אותנו וגורמים לנו לרצות תאוות ומותרות, ולא יכולים לצאת. אינני רואה את עצמי עוזב הכל וגר איפה שאני באמת צריך ועובד רק כמה שאני באמת יכול.

מרב רחמים הם נותנים לנו עצות לצאת מהשעבוד העצמי. כדי להכניע את הדמיונות שגוררים אותך אחרי הכסף לעבד עולם, הם מייצעים לנו לתת צדקה לעניים הגונים, שאז - כך הם מגלים לנו - מתגלית גדולת הבורא. זה מה שיעזור לך לצאת מהבעיות של הדמיונות שמשגעות אותך.

והכי מעניין שזה מה שקרה גם במצרים. כשרצו לצאת משם הוצרכו להיעזר בכך [ארונו של] יוסף,

לצעירי הצאן

הצילני!...

כשהיצר הרע רואה שמגיע צדיק אמתי ורוצה להוציא את היהודי מגלות נפשו, אזי הוא מתגרה ומתגבר יותר ויותר ומכביד עליו על העולם הזה. בכל עת שרואה שהישועה והגאולה כבר מגיעה מתאום באה צרה חדשה. והעצה להנצל מזה היא הצעקה, שלא יתיאשו מהצעקה והתפלה והבקשה מתוך מאמר ראש הישיבה

מהו "המהרהר"

172 שנים לפטירת ה"שארית ישראל" מוילעדניק, שב"ק כ"א טבת תשפ"ב - כ"א טבת תר"י

אברהם כמעט לא שולט ברעד שעובר בגוו, אך ממש לא מבין: הלא הרבי מוילעדניק אינו רבי, חסיד חב"ד הנני, בעזרת ה' לאחר השבת אפנה לרבי-שלי ואסביר לו את הסיטואציה הקשה אליה נקלעתי וודאי יצדיק את פעולתי. והרבי צועק שוב: "כל המהרהר אחר רבו, המהרהר וחושב שיש לו רב אחר וזה אינו רבו - כאילו מהרהר אחר השכינה!..."

כעת כבר לא יכל אברהם להתחמק. הוא ניגש ברעד אל הרבי והתוודה שזיזף את המכתב (המכתב שהרבי אף עוד לא ראה...), ביקש שבתחנונים שיורה לו דרך תשובה ורק אז המשיך הרבי בדברי תורתו על סדר הפרשה.

...

לא להרהר ולא לערער. ציורו של הרה"ק מוילעדניק

על סופו של משיג הגבול בפונדק לא נמסר לנו, למרות שמסתבר שהרבי מוילעדניק סידר הכל על הצד הטוב ביותר.

אברהם בעל המעשה היה ידיו ורעו של הגאון הרידב"ז מצפת וסיפר לו את דבר המעשה, והרידב"ז סיפר זאת לתלמידו רבי ישעיה הורביץ זצ"ל תוך שהוא מציין: "אינני חסיד להאמין במופתים, אבל מאחר וידידי סיפר לי בעצמו את שעבר עליו וידוע לי שהוא איש נאמן וירא אלקים, ברור לי שהמעשה אמת."

(מקור: כת"ר רבי ישעיה הורביץ שנדפס בספר "צ'קוטי אברהם", "זכרונם לברכה")

רבי ישראל דוב בער מוילעדניק

נולד: תקמ"ח-תקמ"ט

רב: רבי מרדכי מטשערנוביל

[המגיד מטשערנוביל, בנו של ה"מאור עיניים"]

מתלמידיו: חסידי בית-חב"ד רבי הצטרפו אליו לאחר

פטירת רבם [תלמיד בעל התניא] מוהר"א מסטראשילא.

נפטר: כבן 60.

הנהגה: היה פועל ישועות נוראות מחוץ לגדרי הטבע, ובדרך כלל היה מספר למבקש על הפנים הרוחניים הגורם לצרה ומדריך לתקנו.

כאשר היה בא יהודי לביתו היה עומד לקראתו ומקבלו ביראת כבוד. שאלוהו התלמידים "מפני מה רבינו חרד כל כך מפני כל בר ישראל?". ענה הרה"ק: "בפסוק נאמר כי כל אדם מישראל הוא צדיק, והלא צדיק גזר והקב"ה מקיים; משכך ירא אני מאד, מי יודע מה יזזור עלי הצדיק?..."

אברהם הילך לו מעדנות לכיוון ארמונו של הפריץ, כשאף דאגה קלה אינה מזדחלת לליבו. אין לו את הכסף לשכירות השנה הבאה, על השנה הקודמת שילם רק לפני כמה חודשים, אך כבר שנים ארוכות שכך זה מתנהל והפריץ סומך עליו ומאריך לו את תוקף חכירת הפונדק לשנה נוספת לאחר הבטחה נאמנה לשלם את הסכום במלואו בהמשך השנה.

ליד השער הוא מנופף לשומר לשלום ומחכה שיפתח, אך זה התמהמה. "מה אתה מחפש פה?" שאל ביובש. "לשכור את הפונדק לעוד שנה" השיב אברהם בלא אהרה, אך השומר הזעיק פנים: "השבוע הגיע מוש'קה אחר וסיכם על כך גדול בהרבה מהפרוטות שאתה משלם. אין לך עבור מה להיכנס".

אברהם עמד המום למראה גבו המתרחק של השומר, אך לא היה לו כל קו פעולה הגיוני ומעשי. גם כשחזר לביתו וערך בירורים אודות ה"מוש'קה" החדש גילה כי הוא יהודי אטום לב שלא ייעתר לתחנונים להפריעו בביצוע מזימתו. "מה שכן", אמרו לו מכריז, "האיש מחזיק את עצמו כחסיד וילעדניק, אולי תפנה לרבו שיצווה עליו לחזור בו מהשגת הגבול המחפירה שביצע".

לקראת ליל שישי נערך אברהם למסע הרגלי וילעדניקה, לא לפני שהחתיים את תושבי הכפר על מכתב המגולל את הפשע שעשה משיג-הגבול למען ידע הרבי שאמת בפי.

הדרך לוילעדניק ארוכה, ותנומה קצרה שתפס לו אברהם בצד הדרך חידשה את כוחותיו, אך גם תפסה את עינו של גנב מזדמן שמשך את תיקו של ההלך הרדום בתקווה שיש שם מצלצלין.

הגנב - לבטח - התאכזב קשות לגלות את תכולת התיק, שתי פרוסות לחם ומכתב בלשון הקודש, אך אברהם היה ממש אובד עצות: איך יזיח מעתה לרבי כי אמת בפי?

תוך שהוא מושך את רגלו בואכה וילעדניק התבשלה החלטתו. לא לחינם חנן אותו הבורא בידי זהב, ובעזרת דף וקולמוס המצויים בכל מקום יוכל לשעתק את המכתב במדויק. אין ברירה, וזה יהיה מושלם.

עד שגמר את המלאכה נטו צללי ערב ושבת המלכה החלה ממשמשת ובאה. אברהם גזר בתיקו את המכתב המזויף במקצועיות ופנה להכין את עצמו לקראת שבת.

בתפילה ראה אברהם את פני קדשו של הרבי מוילעדניק לראשונה, ובשולחן הטהור אף התעורר מאד מתנועותיו הלוהטות של הרבי בעבודתו, עד שהרבי התחיל באמירת ה"תורה" בדבקות.

אברהם הקשיב בעיניו לדברי התורה העמוקים והטהורים, ולפתע החל הרבי לזעוק: "השמרו לכם פן! א יוד דא ערף היטן זיין פן! [- יהודי צריך לשמור על עט! פן הוא עבד ביידיש]."

אברהם נרעד. מספרים כי הרבי צופה בעיניו נסתרות, אולי הוא רומז עליו ועל זיפופ? אך מיד הרגיע את עצמו: אני לא זיפתי, רק שחזרתי מכתב שאבד. ודאי כוונת הרבי ליהודי אחר שקרן ובו בלייעל המזייף מסמכים.

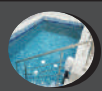
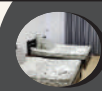
והרבי ממשיך וזועק: "כל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר השכינה" (סנהדרין קי, א), המהרהר שנא רבו מתכוון לאדם אחר - כאילו מהרהר אחר השכינה!".

הכי קרוב - הכי מפנק

זמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפורז

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

8 LANDAU

לנדאו - הבית שלכם באומן

החיים בהלכה

בהכונת הר"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, דומ"צ קהילת זכרון ישעיה - אלעד

שאלה:

מה הכוונה "בחמלה רבה אמונתך"?

תשובה: הפיסוק אינו נכון.

וכך לגבי נשיקת הציציות בקריאת שמע בכל פעם שאומרים מילת "ציצית" (כמנהג המובא בקיצור שו"ע סי' יז סי' ועוד), שההפסק כדי לנשק גורם לשינוי הפיסוק בפסוקים (פסקי תשובות סי' כד הע' 34 בשם ה"משמרת שלום" ועוד), ובפרט ב"ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת", שהמילים "ציצית הכנף" ממש מחוברות במשמעותן, וכשמפסיק ביניהן יוצא משפט מוזר, "הכנף פתיל תכלת", וכמובן הכנף אינו עשוי מתכלת וודאי לא מפתיל... וכתבו אחרוני זמנינו (פסקי תשובות שם ובי"ת ברור על ח"א) שנכון לנשק רק לאחר שגומר "ציצית הכנף".

כמובן, שבזה ובכגון זה צריך להזהר שלא להיתפס יתר על המידה לדקדוקי האותיות והפסוקים ולשכוח את העיקר שזו הכוונה, וכן להזהר לא להרבות בחומרות יתר על המידה כפי שרבינו ז"ל ושאר צדיקי הדורות הזהירו.

בשבוע הבא נמשיך בע"ה בנושא הפיסוק, לכתחילה ובדיעבד.

הרחב דבר: במקומות רבים הפיסוק המוטעה משבש את ההבנה לגמרי, ו"מודה אני" היא אחת הדוגמאות. ישנם המצמידים את "בחמלה-רבה", וכך "אמונתך" נשאר בודד ללא קישור לכלום... האמת, כך מסביר לנו ה"יד אפרים" (סי'סד, מובא במ"ב סי' א סק"ח), שהפיסוק הוא כזה: "שהחזרת בי נשמתי בחמלה", ואז מוסיפים "רבה אמונתך", כלומר רבה נאמונתך, ה' הוא שומר נאמן מאד להחזיר לנו כל בוקר את הנשמות.

בעניין זה כותב ה"פרי מגדים" (סי' נא משב"ב סי' א סק"ג בשם ספר קדמון ע"י מנחות נג, א), שיש להפסיק מעט בשירת הים בין "צללו כעופרת במים" לבין "אדירים", שהאומר "במים אדירים" כוונתו שהמים היו אדירים, אבל הפירוש הנכון הוא שהפסוק מפרש: מי צלל במים? המצרים שהיו אדירים (ומובא במ"ב שם סק"ז ובשאר האחרונים).

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

מישהו שמבין אותי

מחדש: שיחות הר"ן, ליקוטי מוהר"ן, ליקוטי תפילות, ליקוטי הלכות, עולם שלם שכולו כתוב במיוחד בשבילי. התחלתי להבין שיש שם הרבה דברים שאני יכול לקיים ביום-יום כמו התבודדות, חצות, מקווה, ובלי לספר לאף אחד פשוט עשיתי מה שכתוב בספרים האלה."

"שמעתי שיש חסידי ברסלב בישיבת ברסלב בני ברק, התחלתי להסתובב שם מידי פעם. הייתי מנצל את הזמן לשאוב כמה שיותר כח מחסידי ברסלב שפגשתי. למעשה תוך תקופה קצרה הבנתי שאני רוצה להיות חסיד ברסלב באמת."

"אספר משהו שאני בטוח שבזכותו זכיתי להתקרב לרבינו: בהיותי בן שבע, חבר של אבי לקח אותנו פעם לבית כנסת ברסלב במאה שערים, ושם בצד ישב יהודי מבוגר שהיום אני יודע ששמו היה רבי לוי יצחק בנדר. החבר לקח אותי לאותו זמן ואמר לו שיברך אותי, ואכן הוא הניח את ידו על ראשי ואמר כמה מילים. אחרי עשרים שנה, כשהתקרבותי לברסלב, הבנתי שוודאי הכל זה בזכות הברכה של אותו ר' לוי יצחק, הרי מה יכול היה לברך אותי אם לא שאני אזכר להיות ברסלבר חסיד...".

(מגזין 'ניצוץ' אדר תש"פ)

כל ספר הפתיע מחדש. יונתן שחר

”זה היה כשהייתי בן שמונה עשרה”, מספר ר' יונתן שחר, ”בחור בישיבה גדולה. באותה תקופה הייתי ממונה על 'אוצר הספרים' בישיבה ומידי לילה הייתי חולף על הארונות ומסדר אותם על פי הצורך. לילה אחד שלפתי ספר מהארון, ככה כמו מאות הספרים שאני מוציא, מסדר ומכניס חזרה, משום מה פתחתי את הספר והתחלתי לקרוא.

”לספר הזה קראו 'משיבת נפש', ואני התחלתי לקרוא בו שורה סתמית, סיימתי דף שלם ועברתי לדף הבא ועוד דף ועוד דף, התחלתי לדמוע והלב שלי נשבר. בפעם הראשונה בחיי הרגשתי שיש מישהו בעולם שמבין משהו ממה שאני מרגיש. לא הצלחתי להפסיק לקרוא. אינני יודע כמה זמן עמדתי שם, אבל כשכאבו לי הרגליים לקחתי את הספר איתי ועליתי לחדר.”

מאז הדברים התנהלו במהירות. "בדקתי מי כתב אותו, וראיתי שזה רבי נחמן. התחלתי לחפש ספרים נוספים של רבי נחמן, ואכן מצאתי וכל ספר הפתיע אותי

פתגם השבוע

גם דרך משחקים אפשר להקנות לילדים ערכים ומידות טובות

מתוך הספר 'פיקודון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א
נתן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים
לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן
להצלחת משפחת שרון
להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

מוורשה עד לבני ברק

בקיאות עצומה בספרים. הגרא"א ספקטור זצ"ל בדרך לכותל המערבי

עקב המצב נותר באומן גם לראש השנה תרפ"א, ורק לאחר מכן הצליח לשוב בשלום לביתו שבפולין.

כשעבר חמיו לאוסטרובה השתוקק שהוא ימלא את מקומו בכס הרבנות. אך רבי אלחנן סרב להתעטר בכתר הרבנות והעדיף לעבוד את בוראו בהצנע לכת. לבסוף חזקו עליו הפצרותיו המרובות של חמיו, והוא קיבל עליו את עול הרבנות בעיר מונקוביץ. לימים, כאשר היו מזכירים לו את אותה תקופה, היה אומר: "אל תזכור לנו עונות ראשונים..."

בקי עצום בספרי קודש

לימים עבר רבי אלחנן להתגורר בביאליסטוק הקרובה לגבול הליטאי. אך גם שם, חרף הצטנעותו ובריחתו מן הכבוד, הבחינו מטיבי-ראות בגדלותו. אחד מהם היה 'הסטייפלר' שבחר בו לחברותא. רבי אלחנן לימד את האברכים בביאליסטוק מהי 'התבודדות' על פי משנת רבינו הקדוש, ודבריו מצאו מקום בלבם.

בשנת תרפ"ז ביקש ממנו החסיד רבי אליהו קוטיינר הי"ד, מנהלה של ישיבת 'תורת אמת ואמונה' דחסידי ברסלב בוורשה, להשקות מתורתו לצעירי הצאן. רבי אלחנן נענה בשמחה, ומאז ועד עלותו ארצה לימד תורה לאותם בחורי חמד שאשו של רבינו ליהטה בלבם והיו אמונים על תורה ותפלה והתבודדות. רוב תלמידיו עלו לאחר מכן על המוקד בשואה על קידוש שמו יתברך. רבי אלחנן עצמו ניצל בסם מאותו גורל איום, כשבשנת תרצ"ו עלה לארץ הקודש.

בארץ עמד בקשר עם ה'חזון-איש', שמסר לו את ספריו להגהה, מכיון ששמו יצא לפניו כבקי עצום בספרי קודש.

נסתלק לגני מרומים בכ"ב בטבת תשמ"ה.

במשך דקות ארוכות הם עמדו בגן סופיה מחכים לסוף, שפתותיהם ממלמלות וידוי, כשהם מוקפים בפורעים כשבראשם ראש הכנופייה. כל רגע נדמה לנצח. אבל אז לפתע פתאום החל מפקד הכנופייה לצעוק: "אילו אנשים הבאתם לכאן? חבורת משוגעים! קומו והסתלקו מכאן!"

בין גדולי הדור

השבוע ביום ראשון כ"ב טבת יחול יום היארציט של הגאון החסיד רבי אברהם אלחנן ספקטור, מזקני החסידים בדור הקודם אשר התקרב לברסלב בוורשא בתור נער יתום שהשתומם לראות עובדי השם כמותם לא פגש עדיין בשום מקום אחר.

בילדותו גדל רבי אלחנן בבית סבו, כיון שהתייתם מאביו ואף לא הכירו. בהיותו בן שמונה עשרה, לקחו לחתן רבי נפתלי אב"ד העיר מונקוביץ, ולאחר נישואיו המשיך לשקוד על תלמידו בהתמדה עצומה. חותנו, שהיה כבן בית אצל גדולי ואדמו"רי פולין, אבירי התורה והחסידות, נהג לקחתו עמו בנסיעותיו אליהם, והם חיבבו מאד את חתנו העילוי.

כשנקלע פעם רבי אלחנן לבית-החסידים הברסלבאי בוורשה בעת תפילת מנחה סטנדרטית, הוא השתומם מאד מאוירת הרצינות והיראה שהיתה שם, כמו בתפילת ערב יום-כיפור, והחליט לשהות שם מעט. לאחר התפילה למד אחד מן החבורה בפני הציבור מתוך הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"י'. דיבורים מסוג זה טרם שמע מעודו. המדבר היה החסיד רבי שלמה גבריאל, מתלמידי רבי אברהם ב"ר נחמן.

נצלו ברגע האחרון

מאותו יום נקשרה נפשו של רבי אלחנן בחסידות ברסלב לכל ימיו. בשנת תרע"ט, בעת הפוגרומים ברוסיה, נסע במסירות-נפש לאומן וזכה להיות בראש השנה תר"פ בצל רבינו הקדוש. לאחר מכן, נותר באומן עד שייגרעו הפוגרומים.

הוא זכה לחוות נס גלוי: היה זה כשהפורעים התפרצו יום אחד אל ה'קלויז' של חסידי ברסלב וגרשו את כל המתפללים לגן סופיה, כשבכוונתם לטבוח בהם. אחד המרצחים חבט בו בחברו, ובנס ספגה התפילה של יד את אבחת החרב וידו ניצלה. בעוד שפתותיהם של אנשי הקלויז ממלמלות וידוי, החל פתאום מפקד הכנופייה לצעוק: "אילו אנשים הבאתם לכאן? חבורת משוגעים!?" ובפנותו לאנשי הנפחדים והרועדים שאג: "קומו והסתלקו מכאן!"

כך ניצלו רבי אלחנן וחבריו ממוות ודאי.

כולל יום שישי

דושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

מקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטון שליט"א אצלכם בבית